

СОПОТ І ТУГА ЗА УКРАЇНОЮ

Цього року ми з чоловіком провідали своїх родичів у Польщі, і побували на XVIII фестивалі української культури в Сопоті. У цьому прекрасному містечку на узбережжі Балтійського моря ми побачили багато квітів, зелені, всюди чистота і порядок. Фестиваль української культури відбувається раз на два роки в "Лісовій опері", яка розташована в дуже гарному лісопарку. На цей захід з'їжджаються українці зі всієї Польщі, а також з Німеччини, Канади, Англії та інших країн. Поїздку на фестиваль у Польщі найактивніше організовують священники у своїх парафіях.

Ми були захоплені надзвичайним духом фестивалю, адже це було не тільки свято музики, співу і танцю, а ще й спілкування українців з цілого світу. Склалося враження, що всі присутні між собою давно знайомі, невимушено спілкувались, співали пісень і просто веселились. Тут зустрічались українці Польщі зі своїми давніми друзями по українській школі чи ліцею, ділились спогадами про роки навчання і розповідали про теперішнє. Я розмовляла з друзями моїх родичів, котрі мешкають у Канаді і Англії. Їх усіх сюди тягне туга за ковтком української пісні і слова.

На фестивалі були присутні консул України в Польщі, заступник міністра культури України, український єпископ Вроцлаво-Ольштинський Володимир Юрчак, багато священників і монахинь, а також представники польської влади. Прибули морем хлопці на козацькій "Чайці", яка пришвартувалася у водах Балтики біля Сопота. Під час перерви фестивалю у неділю 10 липня 2005 року єпископ Юрчак відправив Службу Божу в Сопоті у римо-католицькому храмі, де зібралося дуже багато людей.

Сцена "Лісової опери" була пофарбована у помаранчевий колір. Помаранчевим був і сам дух фестивалю. Концерти вели відомі ведучі Беата Тишкевич і Євген Нищук, які блискуче справились зі своїми обов'язками. Виступали гурти з українських шкіл м.Гурова Ілаєвецького, з Ольштина та інші. Запам'ятався гурт "Горпина". Україну репрезентували хор імені Григорія Вірьовки та сучасні вокально-інструментальні ансамблі. Коли ж хор імені Г.Вірьовки виконував пісні "Ой у лузі червона калина", "Рече та стогне Дніпр широкий", "Боже нам Україну храни", то всі присутні зі сльозами на очах довго стоячи аплодували. Цей дух патріотизму був домінуючим протягом двох днів фестивалю. Дуже багато людей було у вишитих сорочках, а молоді хлопці – з "оселедцями". Повсюди лунала чарівна українська мова.

До речі, і польська молодь сприйняла дуже приязно український пісенний фестиваль. Нове покоління зовсім по-іншому дивиться на Україну, а особливо після "помаранчевої" революції. Надвечір їх прийшло дуже багато, і просто по-доброму шаленіли навколо "Лісової опери" від сучасних українських пісень, танцювали і приспівували. До самого ранку по всьому Сопоті співали українських пісень.

Додому ми їхали в автобусі разом з дітьми з українських родин в Польщі з воєводства Ольштин. Вони їхали зі своїми вчителями в літні табори на Рівненщину в Дубно. Це були хлопчики і дівчатка віком від 11 до 13 років. Їх усіх цікавила Україна, "помаранчева" революція, історія України, місто Київ, Львів та інше. Ми з чоловіком відповідали на їхні запитання.

З нами їхав мій племінник Михайлик Мігус і його приятель Орест Гривня, яким по 11 років. Орест дуже цікавий хлопчик, розповідав, що його тато має посвідчення

учасника "помаранчевої" революції , розпитував про Львів і дуже хвилювався, бо вперше їхав в Україну. Коли наш автобус під'їхав до кордону, то Орест попросив мого чоловіка, щоб показати йому, де можна поцілувати рідну українську землю.

Незабаром ми зупинилися в полі на території України. Хлопчик вийшов з автобуса, став на коліна, перехрестився і поцілував землю своїх прадідів... Всі дорослі в автобусі заплакали від побаченого. Я була до глибини душі вражена цим виявом патріотизму одинадцятилітнього хлопчика і його любов'ю до рідної України, яку він бачить вперше. А решта дітей, ніби оніміли від побаченого, можливо і в їхніх душах загорілася іскра любови до української землі.

Через деякий час до мене зателефонувала двоюрідна сестра з Польщі і розповіла, що син Михайло і його приятель Орест захоплені Україною і хочуть на другий рік знову сюди приїхати.